

[Preben Lange]

gelig vedrører den i Danmark hjemmehørende befolkning, så jeg har svært ved at tage et medansvar for dette, som vil indebære en yderligere byrde i den danske hverdag.

Med disse bemærkninger vil jeg understrege, at jeg vil undlade at stemme for den krisepakke, regeringen i morgen fremlægger til behandling her i tinget.

Formanden:

Hr. Arentoft skulle have haft ordet nu, men jeg ser ham ikke. Så må vi vente i spænding og give ordet til fru Anne Grete Holmsgård.

Anne Grete Holmsgård (VS):

En af statsministerens pointer i redegørelsen i tirsdags var, at det har været en klar forudsætning for regeringen, at man ikke ville acceptere besparelser, der havde social slagside. Det kan kun betegnes som klart hykleri, når det, sagen drejer sig om, er et kriseindgreb, der udmærker sig ved rundhåndede gaver til arbejdsgiverne, store skatteforhøjelser, der først og fremmest rammer almindelige lønarbejdere, og offentlige besparelser, der langt overgår, hvad regeringen hidtil har forsøgt sig med. Det kan kun betegnes som asocial politik, og det er ikke et spørgsmål om, hvad regeringen vil acceptere eller ikke acceptere, for det er regeringen selv, der har fremlagt den politik her, og det er regeringen selv, der står med hovedansvaret. En ting må man lade regeringen: indførelsen af et socialt indkomstbegreb rammer de bedst stillede mest, men så er alt også sagt.

For det første er der tale om en ren besparelse ved gennemførelsen af det sociale indkomstbegreb og ikke en omfordeling. For det andet er det fuldstændig ude af proportion, når man mener, at lønarbejdere med halvanden indtægt eller to beskedne indkomster godt kan klare at betale 40-50 pct. mere for daginstitutionspladser, og når man anser det for rimeligt at nedtrappe børnetilskuddene ved en indtægt på 138.000 kr. De grupper, der rammes af denne politik, er i stor udstrækning nøjagtig de samme grupper, som er blevet ramt gennem års indkomtpolitik.

Men det er værd at bemærke, at nedskæringerne på det offentlige område ikke kun rammer økonomisk. De rammer i mindst lige

så høj grad gennem omfattende sociale forringelser. Når der skal presses 10 pct. ekstra børn ind i daginstitutionerne, så betyder det ikke en merudgift for forældrene, det betyder, at det pædagogiske arbejde forringes. Det rammer samtlige børn og pædagoger, men der er ingen tvivl om, at det især rammer de dårligst stillede børn, der i forvejen har vanskeligheder. Nøjagtig det samme vil være resultatet af, at støttepædagogerne skal indregnes i driftsomkostningerne og dermed i forældrebetalingen. Den type indgreb lægger op til, at forældrene nu skal til at disciplinere hinanden til at acceptere forringelser, som hverken de, børnene eller pædagogerne kan være tjent med, oven i købet i en situation, hvor særforborgens udlægning til amter og kommuner kræver en ekstra indsats i daginstitutioner og i skoler.

Den samme slags forringelser gør sig gældende, når der skal spares på sygehusområdet, når man vil stramme folkeskolelærernes lærerskematimeforbrug, og når man vil droppe revisionen af SU, der først og fremmest skulle komme de 16-17-årige til gode, præcis den gruppe, der i forvejen er særlig hårdt ramt af stor arbejdsløshed, af manglende løn på EFG, manglende EFG-pladser og manglende praktikpladser. Og der er vel ingen, der vil vove at påstå, at det ikke rammer de dårligst stillede, når socialministeren først fjerner 170 mill. kr. på ældreomsorgen og derefter lægger anden fase af pensionsreformen i mølpose. Så hjælper det som en skrædder et vist sted, at regeringen kommer med lidt småbidder som kompensation for momsforhøjelsen.

Ud fra nogle helt igennem kortsigtede og perspektivløse interesser i at støtte arbejdsgiverne på lønarbejdernes bekostning producerer regeringen det ene sociale problem efter det andet. Den største del af det forebyggende arbejde og det arbejde, der består i at give hjælp til selvhjælp, er allerede undergravet, fordi sagsbehandlere på bistandskontorerne og socialarbejderne andre steder i systemet hverken har de nødvendige ressourcer eller den nødvendige kapacitet til at udføre dette arbejde.

Med en sådan politik angriber socialdemokratiet selv den kollektive sektor og den kollektive ansvarsfølelse med det resultat, at man er med til at åbne op for de angreb, som fremskridtspartiet og de andre borgerli-